

Nathalie Somers

Lányok regénye

3.

*Barátság,
feltékenység,
Molière!*

*fine
selection*

Nathalie Somers

Lányok regénye 3.

*Barátság, feltékenység,
Molière!*

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Kathleennek,
az én másik (és oly drága)
hármasként.*

1

Happy new year!

December 31., péntek, 19 óra 55

- A SZEMPILLASPIRÁLOM! Nem látta valaki a szempillaspirálomat?
 - Nem, Pauline! Nem kenhetsz magadra alapozót!
 - Azt csinállok, amit akarok!
 - Please, lenne egy jótét lélek, aki segítene felhúzni ezt a nyavalyás cicagatyát? Nem akar átmenni a gipszemen...
 - Nincs meg a ruhám! Ez mégiscsak hihetetlen: tusolás előtt elkészítettem, most meg sehol sem találok!
 - A szempillaspirálom! Valaki csak látta már?!
 - Julie, gyere már ki a fürdőszobából és könyörgöm, segíts felvenni ezt a vackot!
- A nappali egyik sarkát díszítő régi alpesi ingaóra, gyönyörűséges faragott műremek, ráadásul rendkívül pontos szerkezet, pontosan ezt az apokaliptikus pillanatot választotta, hogy elkondítsa az első ütését.
- A hirtelen beálló csendre ügyet sem vetve gondtalanul még hetet ütött.
 - Micsoda? Ne mondjátok nekem, hogy már nyolc óra van!

– Oké, Mélisande, nem mondjuk. Ugyanakkor kétlem, hogy ezzel megállásra bírhatnánk a múltó időt...

– Maëlle! Ez csak amolyan szófordulat!

– Vagy úgy! Mint például a „csak jár a szája”?

Mélisande gyilkos pillantást vetett a szőke lányra, aki kényelmesen elterpeszkedve ült az egyik fotelben. Lily, aki egy hatalmas fürdőlepedőbe csavarva ácsorgott, rájuk szólt:

– Hé, lányok, nem gondoljátok, hogy most sürgősebb dolgokat is van annál, mint hogy veszekedjete? Például segíteni előkeríteni a ruhámat?

– Vagy segíteni felrácigálni ezt az átokverte cicrágot!

– Vagy segíteni megkeresni a szempillaspirálomat!

– Chiara, használd valamelyiket az enyémekek közül – mondta Mélisande, miközben megpróbálta visszavenni a húga kezéből a kozmetikai neszesszerét. – Választhatsz, van Dior, Chanel...

A megszólított sudár termetű lány, akinek hosszú fekete haja a hátát verdeste, megrázta a fejét.

– Köszönöm, nem! – felelte összepréselt ajakkal. – Mindenem megvan, ami kell. Illetve meglesz, ha előkerül a spirálom. Segítséget kértem, nem alamizsnát.

Miközben Mélisande a szemét forgatta, Julie csinosan felöltözve kilibbent a fürdőszobából.

– Nos, minden rendben, készen vagytok? – vetette oda vidáman a többieknek.

– NEEEEEM! – nyögött fel egy szólamban öt női hang.

Akár egy csatatér felett szemlét tartó tábornok, Julie egy pillanat alatt felmérte a helyzetet:

Maëlle, alsóneműben, kétségbeesetten próbálta átrácigálni a gipszén egy fekete, aranyfletteres leggings egyik szarát. Mélisande,

jóllehet már ki volt sminkelve és roppant elegáns smaragdzöld szaténruháját is felvette, tűzvörös haját egyelőre törülközőből tekert turbán rejtette. Chiara haja már simán és fényesen omlott a vállára, az arcán viszont repedező, kékes szépségmaszk feszült. A farmert és pólót viselő Pauline egészen zilált lett a nővére neszesszeréért vívott adáz küzdelemben. Ami pedig Lilyt illeti, smink nélkül toporgott egy fürdőlepedőbe csavarva, rövid göndör fürtjeiből a vállára csöpögött a víz.

– Yes! – rikkantotta hirtelen Pauline.

Kihasználva Mélisande pillanatnyi figyelmetlenségét, sikerült megkaparintania a piperetáskáját. Zsákmányával berohant a legközelebbi fürdőszobába, és az ajtót magára zárva azt üvöltötte:

– Nem érdekeltek, nekem nincs szükségem senkire!

Mélisande már lendült, hogy bedörömböljön az ajtón, de Julie a karjánál fogva visszahúzta.

– Hagyd!

– De hát összevissza mázolja majd a képét! Még csitri, fogalma sincs, hogy kell!

Julie ahelyett, hogy győzködni kezdte volna, higgadtan bejelentette:

– Valamivel több, mint huszonnyolc percünk van a fiúk érkezéséig.

Mire újra kezdetét vette a nyöszörgés és a fejvesztett kapkodás... mindaddig, amíg Julie körbe nem hordozta rajtuk a tekintetét.

– Van olyan közöttetek, aki tudja, mi a különbség a paradicsom és a pokol között?

A lányok döbbenet fordultak felé. Julie nyugodt mosollyal folytatta:

– Jó, minthogy sürget bennünket az idő, majd én megmondom: a pokolban ízletes ételt szolgálnak fel az embereknek, de csak olyan

villát adnak nekik, ami túl hosszú ahhoz, hogy az ételt a szájukba tegyék; a paradicsomban ízletes ételt szolgálnak fel nekik olyan vilálal, ami túl hosszú ahhoz, hogy az ételt a szájukba tegyék.

Négy szempár meredt a fiatal lányra, akinek színes tunikája remekül kiemelte dús idomait. Maëlle végül vette a bátorságot, és kérdőre vonta az unokanővérét.

– Julie, tudod, hogy mennyire szeretlek, de amint magad is mondtad, az idő sürget, így hát bocsáss meg a nyers fogalmazásért, de meghibbantál, vagy mi?

Julie elnevette magát.

– Gyerünk, gondolkodjatok egy kicsit, csak egy icipicit!

– Megvan, rájöttem! – kiáltott fel Lily. – A paradicsomban az emberek arra használják a villát, hogy másokat tápláljanak vele, míg a pokolban mindenki csak magára gondol! Julie arra céloz, hogy jobban tennénk, ha segítenénk egymásnak, ahelyett hogy nyavalygunk.

Maëlle unokanővére megemelte képzeletbeli kalapját, így üdvözölve Lily felismerését.

– Lily, imádlak! Veled öröm beszélgetni.

A nyüzsgés rögtön más jelleget öltött.

Mélisande addig hajolt derékból hátrafelé, míg Maëlle begipszelt lába fel nem bukkant a cicanadrág túlsó végén. Lily elindult, hogy felkutassa Chiara szempillaspirálját, míg ez utóbbi segített Mélisandének talpra állítani Maëlle-t.

– Ajjaj! – jajdult fel ekkor Chiara, majd rekedtes hangján azonnal hozzá is tette: – Lily, van egy jó és egy rossz hírem. Melyikkel kezdjem?

– Ki nem állhatom az efféle kérdéseket – emelte fel az orrát a kanapé alól a barátnője. – Kezdd amelyikkel akarsz!

– Akkor előbb a jót: megtaláltam a ruhádat!

Lily üdvrivalgása még ott visszhangzott a helyiségben, amikor Chiara a fotel párnájáról egy rongycsomót emelt fel, ami sokkal inkább hasonlított egy portörlőre, mint egy estélyi ruhára.

– A rossz pedig az, hogy Maëlle hátsója kissé különleges módon vasalta ki...

A ruha állapota láttán Lily kitátotta a száját, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. Maëlle zavartan mentegetőzni kezdett:

– Hogy én milyen béna vagyok, rettenetesen sajnálom. Csak puff, levágtam magam a fotelba, körül se néztem...

– Nyolc óra tíz! A mea culpázást halasszuk későbbre – szólt közbe Julie. – Most a tettek mezejére kell lépniünk, hölgyeim!

– De hát mit fogok felvenni? – nyögte Lily.

– Csak semmi pánik! Ne feledd, hogy egy dekoratőrrel állsz szemben... A semmiből is képes vagyok varázsolni valamit! Menj, fejezd be a készülődést és kezdj el öltözni, mindjárt utánad megyek, csak kiveszem a hűtőből a sós aprósütitet.

Lily nem kérette magát, máris nekiiramodott és felszaladt a hálószobákhoz vezető lépcsőn. Maëlle, még mindig a barátnőire támaszkodva, hirtelen felkapta a fejét.

– A hűtő... Figyu, Chiara, amikor legutoljára a kezedben láttam a spirálodat, épp a konyha felé tartottál. Nem lehet esetleg, hogy...

– Ki sórt el egy tonhalas lepénykét? – vágott a szavába felháborodva Julie. – Az egész művészi tálalásom tönkre van vágva!

Egy hosszú, vékony kar siklott el a nyitott hűtőszekrényajtóban a foghíjas tálcát letörten szemlélő Julie előtt. Egy másodperccel később a hozzá tartozó kéz kimart egy fekete kis tubust, ami egy doboz koktélpáradicsom kellős közepéből kandikált ki.

– Sejtelmem sincs – szólalt meg a kéz tulajdonosa, egy csipetnyivel még a szokottnál is rekedtebb hangon.

– Chiara! – bódült el Julie. – Tűnj a szemem elől, mielőtt még kitekerem a nyakad, hogy a hiányzó lepénykét saját pástétomkompozícióval pótoljam!

Chiara kacagva eliszkol.

– Negyed kilenc! – sóhajtott Julie a jámbor ingaórára pillantva. Aztán az egyik szemöldökét felhúzva megkérdezte: – Nincs több megoldandó probléma? Jó, remek! Akkor most itt hagylak benneteket. Engem hív a kötelesség...

A finoman kidolgozott óramutató jókora utat tett meg azóta, amióta elzengett a nyolc ütés. A fiúk érkezésétől kezdve az idő, amely már addig is repült, még sebesebb iramra váltott. A sok nevetés, gyümölcsös koktél és rágcálnivaló közepette az órák gyorsan, túlságosan is gyorsan teltek.

Lily sugárzott. Ez volt élete legszebb szilvesztere, még ha az öltö-zéke egy cseppet sem hasonlított arra, amilyen eredetileg volt. Julie viszont büszke lehetett a munkájára! A ruha felső részére egy fekete csipkesálat dobott, a taftot még jobban összegyűrte, mintha csak szándékosan lenne ilyen, aztán a szoknyát az egyik oldalon felcsip-pentette egy biztosítótűvel, amit a redők között rejtett el. Adrien semmit nem vett észre a turpisságból, és Lilynek csakis ez számított... Most, hogy újra itt volt vele, mindent elfelejtett: barátnői elképedt arcát, amitől kétségek ébredtek benne, hogy valóban igaz volt az, ami tegnap történt, a kis szurkálást a szíve tájékán, látva, hogy Florian tekintete milyen gyakran állapodik meg rajta, még a saját aggodalmait is, hogy vajon képes lesz-e megtartani egy ilyen fiút, mint Adrien. A lábát körülölelő heveder, amely kifcamodott térdét rögzítette, kissé „hadirokkant” jelleget kölcsönzött neki, de Lily még ezt is ellenállhatatlannak találta. Sérülése miatt anyáskodott is felette,

amit a fiú szemlátomást jól fogadott, s ha Lily homályosan érzékelt is, hogy – életében először – minden figyelem rá irányul, nemigen törődött vele. Valójában Pauline, aki úgy ki volt mázolva, mint egy hadiösvényen osonó indián, volt az egyetlen, akit teljesen hidegen hagyott, mi szövődik Adrien és Lily között. Mélisande kishúga teljesen be volt sózva, és a körülötte zajló szerelmi históriáknál sokkal jobban foglalkoztatta, hogy leutánozza a Farouk által bravúrosan rögtönzött Michael Jackson-os lépéseket.

Chiara mosolyogva nézte, ahogy a kislány vadul riszálja csípőjét. Ő, ellentétben Pauline-nal, viszont jó szokásához híven, több időt töltött a finom falatoktól roskadozó büféasztal mellett, mint a napaliban kialakított táncparketten. Ez a hadállás tökéletesen megfelelt neki. Innen mindent, ami körülötte zajlott, szemmel tudott tartani (s ez olykor izgalmasabb volt, mint egy színdarab), közben kedvére tömhte magát miniszendviccse és aprósüttivel. Kicsit arrébb húzódott, hogy Maxime megrakhasson egy tányért a „szíve hölgyének”. A fiú egész este a fotel karfáján üldögélt, szinte egy pillanatra sem tágitott Maëlle mellől. Gondoskodó figyelmességgel vette körül, a legkisebb kívánságát is igyekezett teljesíteni. Még a szép Mélisande sem bírta rávenni, hogy öt percnél tovább hajlandó legyen táncolni. Hozzá kell tenni, hogy a vörös hajú lány a legcsekélyebb aggály nélkül hagyta faképnél a lovagjait, valahányszor csak megcsörrenni vélte a telefonját.

A legfáradhatatlanabb Julie volt: csak azért jött le a táncparkettről, hogy a konyhából újabb és újabb finomságokkal, szénsavas üdítővel és gyümölcslével megrakott tálcaikat hozzon elő. Igen, a buli akár a végtelenségig is tarthatott volna, ha a kérlelhetetlen óra nem dönt másképp. Mivel úgy ítélte, épp eléggé elhanyagolták, megcsendítette az ütések megelőző kis harangjátékot. Az este folyamán már több

ízben megkísérelte ilyenénképpen magára vonni a figyelmet. Mindhiába. Ezúttal azonban sikerrel járt.

– Csitt! – Julie a hifitoronyhoz sietett, hogy levegye a hangot. – Elérkezett a nagy pillanat, fiatalok!

– Éjfél van! Máris! – kiáltott fel kipirult arccal és zihálva Pauline. BAMMMM!

„Éjfél, végre!” – gondolta Lily, akinek érzelemtől túlcsoorduló szíve összevissza kalimpált. Azt remélte, Adrien most rendesen meg fogja csókolni. Amikor megérkezett, bizonyára zavarta a sok szempár, amely többé-kevésbé diszkrétan, de mind őt leste, mert csak egy könnyű puszit lehelt az ajkára...

BAMMMM!

„Na végre! – suttogetta egészen halkan Chiara, csipetnyi megkönnyebbüléssel. – Végre vége ennek az évnek!” Az elmúlt tizenkét hónap annyi eseményben bővelkedett, hogy az neki már túl sok volt. Persze szerette a drámát, de azért egy kis pihenő nem jönne rosszul. Különösen, hogy a jövőben minden energiájára szüksége lesz, hogy elérje a célját, és elismert színésznő váljék belőle. Igen, ebben a szent pillanatban megfogadta: egy év múlva ilyenkor már túl lesz az első döntő lépéseken azon az úton, melyek álmai megvalósulásához vezetnek.

BAMMMM!

„De miért nem telefonál már? – morfondírozott idegesen Mélisande. – Pedig azt ígérte, hogy felhív...” S miközben görcsösen szorongatta a telefonját, bájosan körbemosolygott, nehogy bárki is megsejtse, mi jár a fejében.

BAMMMM!

„Milyen csinos ma este Lily! – sóhajtotta Florian. – Akkor is ilyen lenne, ha én léptem volna először? Nem, bizonyára nem... Először

is miből gondolom, hogy egyáltalán érdekelte volna egy olyan jelentéktelen figura, mint én? Biztosan kikoszorózott volna... De annyira szép ma este... Csak úgy ragyog...”

BAMMM!

„Ó, Maxime, emlékszel? Pont egy évvel ezelőtt csókoltál meg először. Soha nem fogom elfelejteni...” Maëlle szeretett volna távol lenni a zsvajtól, hogy ezeket a szavakat súghassa a felé hajoló fiú fülébe. Szeretett volna egyedül lenni vele, és szerette volna, ha kevésbé szemérmes tud lenni az érzelmei kifejezésében. Milyen nehéz is megvallani mindazt, ami a szívünkben van...

BAMMM!

„Maëlle, emlékszel? A házatok verandáján álltunk. Egy csokor fagyöngy volt a kezemben, és biztosan hülyén festhettem, de te mégis megcsókoltál. Valahogy... így!” Maxime a két keze közé fogta Maëlle arcát, amely egészen közel volt az övéhez, előrehajolt... és megszünt gondolkozni.

BAMMM!

„Zsírkirály ez az óra! – gondolta magában Farouk. – Akár Hamupipőke báljába képzelhetnénk magunkat. Amúgy minden más is tök zsír itt. Igazi álomszilveszter lenne, ha a »hercegkisasszony« nem a telefonját markolászná...”

BAMMM!

„Alighanem a tizenhetedik – számolgotott magában cinikusan Adrien –, igen, úgy van, ez a tizenhetedik szilveszter, amit a szüleim nélkül töltök. Szép kis rekord, ha az ember alig tizenhat és fél éves. És ennyi év után még voltam olyan naiv, hogy azt képzeljem, anyám meglátogat majd a kórházban...” Ahogy pillantása összetalálkozott Lily gyengéd tekintetével, a fiú szíve csordultig telt érzellemmel. „A csudába a szüleimmel! Ma este csak rád akarok gondolni!” De miközben

magához szorította a gyengéd fiatal lányt, hogy lélegzetelállítóan megcsókolja, aggodalmasan azon tűnődött, igazán méltó-e a szerelmére.

BAMMMM!

„Na tessék! Még kettő, aki csókolózik! – füstölgött magában Pauline. – Hogy milyen fárasztóak ezek a szerelmi ügyeikkel! Még szerencse, hogy Farouk nem olyan, mint ők. Ó, bárcsak lenne egy bátyám, aki hozzá hasonlít...”

BAMMMM!

„Ó, bárcsak gondolatolvasó lehetnék! – somolygott Julie, miközben körbehordozta pillantását a helyiségben. – Azt hiszem, érdekes dolgokat tudnék meg...”

BAMMMM!

Mindenki legnagyobb meglepetésére vidám trillázás csendült fel. Pontosabban egyvalaki nem lepődött meg: Mélisande az örömtől borzongott meg, amikor meglátta a mobilja kijelzőjén az olyannyira várt számot.

BAMMMM!

– És tizenkettő! – rikkantotta Julie. – Mesés, csodálatos új évet mindenkinek!

2

Visszatérés a Földre

Január 2., vasárnap, 17 óra 30

CHIARA BEÁLLÍTOTTA a mosógép programozó gombját, egy adag mosóport öntött a mosószertartályba, és megnyomta az indítógombot. Miközben a víz megtöltötte a dobot, elégedetten arra gondolt: „Ez az utolsó mosás. Aztán kész vagyok mindennel.”

Amikor kiment a konyhából, és becsukta maga mögött az ajtót, hallotta, hogy az apja a nappaliból kiszól neki. Felsóhajtott: épp arra készült, hogy behúzódjon a szobájába, és a kedvenc drámaantológiáját olvassza egy kicsit.

- Igen? – támaszkodott neki két oldalról az ajtófélfának.
- Gyere be egy percre, kérdezek tőled pár dolgot.

Chiara most vette csak észre, hogy apja egyik kezében az irodalomkönyv van, a térdén pedig az angoltankönyv nyugszik. Rögtön kitalálta, mi fog következni.

– Meg tudnád nekem mondani, melyik irodalmi irányzathoz tartoznak Montaigne Esszéi?

Chiara összeráncolta a homlokát. Rémlott neki, hogy valamit olvasott erről, amikor beült tanulni a Három Mormota kávézóba, de

különös módon inkább csak a tanulás óráit megédesítő áfonyás pite mesés íze idéződött fel benne.

– Ööö... a felvilágosodáshoz? – próbálkozott bizonytalanul.

– Nem igazán – vonta fel a szemöldökét az apja. – A humanizmushoz. Próbálkozzunk a költőkkel: hová sorolnád Lamartine-t?

Chiara elfojtott egy megkönnyebbült sóhajt. Erre már emlékezett. Lamartine írta „A tó” című csodálatos költeményt. Kis híján könnyekre fakadt tőle, annyira gyönyörű és annyira... romantikus!

– A romantikusokhoz – jelentette ki büszkén.

Lelke legmélyén azon örvendezett, hogy a francia irodalom ez egyszer világos és könnyen érthető szót választott. Gyakran ugyanis – túlságosan is gyakran – a Docile tanárnő által használt szakszavak kétségbeejtően összekavarodtak a fejében: alliteráció, allegória, metafora, metonímia, trópus... és még sorolhatná. Annyira bonyolult mindez! És ráadásul totál érdektelen!

Chiara hallotta, amint apja diszkréten sóhajt egyet. Nyilván ő is megkönnyebbült, hogy a lánya ezúttal jól válaszolt.

Ahogy azonban tovább kérdezősködött, egyre görcsösebbé vált. Műfajok és stílusok, klasszicizmus és reneszánsz – Chiara fejében szinte minden rossz helyen volt elraktározva. Felmerült benne a kérdés, mire volt jó az a sok tanulásnak szentelt óra.

Apja, noha feszült arca jól láthatóan árulkodott érzéseiről, igyekezett türtőztetni magát. Végül összecsukta a könyvet. Chiara már örült, hogy végre megszabadul, amikor látta, hogy most meg az angolkönyvet veszi kézbe. A fekete hajú lány lehunyta a szemét, hogy lélekben felkészüljön a kínzás második felvonására. Édesapja nem vette ezt észre, erőltetetten közömbös hangon azt mondta:

– *Good, let's speak English now...*

Január 2., vasárnap, 17 óra 50

Lily figyelmesen nézte a kottát. Már kétszer elmulasztott belépni, és nem akarta, hogy ez még egyszer megismétlődjék. A zongoránál Hugo épp most játszotta el a bevezető frázist. Egy taktus múlva Thomas belép a szaxofonjával. Amint befejezi, ő következik, ugyanazzal a témával. Ebben a pillanatban, bármennyire is szerette a zenét, sajnálta, hogy az édesapjuk a múltkor azzal az ötlettel állt elő, mi lenne, ha a nagyszülei házassági évfordulójára egy minikoncerttel készülnének a testvéreivel. Alapjában véve nagyon rokonszenves gondolat, néhány héttel ezelőtt egyöntetűen elnyerte mindenki tetszését, most azonban nyomasztó teherként nehezedett Lilyre.

Tegnap este ért haza az emlékezetes síelésből, s pillanatnyilag egyetlen dologra vágyott: mielőbb magára csukni a szobája ajtaját, hogy gondolatban újra és újra átélhesse azokat a varázslatos pillanatoakat... és felhívhassa Adrient, biztonságos távolságban az illetéktelen fülektől. A családban ugyanis senkinek nem beszélt arról, milyen forradalmi változás következett be az életében. Még neki is túlságosan új volt. Túl hihetetlen. Túl... ingatag? Az igazat megvallva, jóllehet az volt a benyomása, hogy egy álom kelt életre, attól tartott, hogy a szülei és a testvérei nem ugyanolyan szemszögből tekintenek a dolgokat. Már az is csalódást okozott neki, ahogyan a barátnői reagáltak akkor, amikor beavatta őket a hóborította pályákon való eszeveszett száguldás végkifejletébe. Ő, attól persze tartózkodtak, hogy valami bántót mondjanak neki, de érezte rajtuk, hogy hiányzik belőlük minden lelkesedés. Nem volt bátorsága megkockáztatni, hogy még egyszer megtapasztalja ugyanezt. Nem akarta, hogy azt kelljen hallania, ez a kapcsolat Adriennel úgysem lesz hosszú életű, a testvérei csúfondáros

és undok megjegyzéseinek pedig végképp nem volt kedve kitenni magát. Igen, lehet, hogy őrültség hinni ebben a szerelemben, de addig is, amíg be nem bizonyítják neki az ellenkezőjét...

– Lily, te süket vagy, vagy mi? Nem hallottad, milyen akkordot játszottam? C, D, A – recscent rá Hugo, teljes erejéből rácsapva az említett billentyűkre. – Ha nem tudnád, ez a jel, hogy te következzel!

– Ööö, igen, persze, tudom, sajnálom.

– Aha, oké, jobb lenne, ha kicsit kevesebbet sajnálkoznál, de jobban figyelnél – morgott Thomas is –, ma este a Blue Note-ban játszom, nem érek rá sokáig szöszmötölni!

Lily sugárzó mosolyt villantott testvéreire. A fiúk úgy bámultak rá, mintha most szállt volna ki egy repülő csészealjából. Az igaz, hogy rendes körülmények között egészen másképp reagált volna felháborodott megjegyzéseikre, de pár napja akaratlanul is csak mosolygott lépten-nyomon mindenkire. Az ajka ismét szélesre húzódott: roppant mulatságosan néztek ki, ahogy kiguvadt szemmel meredtek rá.

Mivel irgalmas szíve volt, gyorsan végett vetett ennek a helyzetnek.

– Nagyon fogok figyelni, becsszó! Hugo, újrakezdhetnénk ugyanattól az akkordtól?

Így legalább, gondolta magában, kevesebb lesz rá az esély, hogy a gondolatai megint elkalandozzanak.

– Eeegen – egyezett bele dohogva az öccse.

Ennek ellenére gyanakvó pillantást vetett rá, mintha csak attól tartana, hogy a nővére mindjárt ráveti magát és megharapja. Alighanem azon morfondírozott, hogy a hegyekben töltött egy hét alatt Lily nem változott-e át vámpírrá vagy farkasemberré, hogy ennyire furcsa reakciói vannak...

Január 3., hétfő, 17 óra 30

Az automata ajtók csendesen kinyíltak, Mélisande kilépett a liftből. Hosszú, meleg kabátjába burkolózva most érkezett vissza, sétált egyet a város kihalt utcáin. Azután, hogy annyi napot töltött a szabad levegőn, a sípályákon száguldozva, hirtelen szűkösnek találta egyébként tágas otthonukat, amelyből be lehetett látni egész Lyont. Meg aztán egy hét nyüzsgő társbérlet után nyomasztónak érezte a lakásban uralkodó csöndet. A szülei nem voltak otthon, Pauline pedig bezárkózott a szobájába, és ki tudja, mivel foglalatostkodott. Mélisande égető szükségét érezte, hogy elmenjen egy kicsit valahová. Elegáns léptekkel vonult végig a folyosón. A hajába tapadó könnyű, szinte áttetsző hópelyhek elolvadtak a vörös fürtökkel való érintkezéstől. Pont akkor kezdett el esni a hó, amikor úgy döntött, most már ideje hazamenni. Épp a kulcsait készült elővenni, amikor az ajtó, amely előtt állt, kinyílt.

– Anya? Hazajöttél?

– Csak egy percre ugrottam be, hogy átöltözzem. Koktélparti van a stúdióban.

– Apa is veled megy?

– Úgy volt, hogy igen, de aztán mégsem jön. Valami problémája adódott, amit el kell intéznie a bankban, mielőtt még kinyitna a tokiói tőzsde.

Mélisande füttyült a tokiói tőzsdére, az viszont, hogy az apja mégsem kíséri el az anyját, olyan váratlan lehetőségnek tűnt, amit meg kell ragadnia.

– Elmehetek helyette én? Így legalább be tudnánk...

„...fejezni azt a beszélgetést, amit a hegyi házban elkezdtünk” – folytatta volna, ha az anyja nem vág a szavába:

– Ó, kitűnő ötlet, csak az a baj, hogy már így is rettenetesen el vagyok késve, neked viszont – ha végignézel magadon, te is láthatod – át kellene még öltöznöd.

– De anya – kiáltott Mélisande a folyosón távolodó édesanyja után –, egy perc és kész vagyok...

– Persze, drágám...

A lift ajtaja némán szétnyílt, és Camille de Saint-Sevrin belibbent a fényes acélfalú kabinba.

– De meg kell értened: ez egy olyan estély, ahol elegánsan illik megjelenni.

Ezek voltak az utolsó szavai, aztán eltűnt a lánya szeme elől.

Mélisande kővé dermedve állt a folyosón, szemét a liftajtóra szegezve, míg egy gúnyos hangocska hallatán meg nem perdült a tengelye körül:

– Na puff neki!

Pauline az ajtófélfának támaszkodva, fejcsóválva nézte a nővérét. Majd szánakozással teli hangon hozzátette:

– Szegény öregem, te aztán tényleg nem értettél meg semmit...

Január 3., hétfő, 19 óra

Maëlle a füzete fölé hajolva, aggályosan rágcsálta a ceruzája végét. Fehér és roppant praktikus íróasztalnál ülve, amely akkora volt, hogy a szobája keleti falának jó részét elfoglalta, azon három feladatnak az egyikén töprengett, amit a matektanár ma adott föl másnapra. A tanerő nagy valószínűséggel az óráira való készüléssel tölthette a szünetet, mert alig lépték át a diákok a terem küszöbét, máris letámadta őket. Bizonyára bosszút akart állni azért, hogy egy csomóan

„mosómedve-maszkkal” ülnek előtte: a síelésben barnára sült arcon két nagy fehér folt virított a szem körül. Ő viszont a haja tövétől alighanem a lába ujjáig fehér volt. Maëlle sóhajtott egyet, és fészkelődött egy kicsit, hogy begipszelt bokájának kényelmesebb legyen. Épp elég hosszú volt így is a nap, ahogy egyik teremből a másikba sántikált két mankójára támaszkodva, most meg tessék, ahelyett hogy cseten vagy telefonon diskurálhatna Maxime-mal, bonyolultabbnál bonyolultabb függvényeken kell törnie a fejét. Mert nem és nem, szemben azzal, amit a matekkönyv megkívánt, sehogyan sem sikerül bebizonyítania, hogy f függvénynek (x) van egy $x=2/3$ aszimptotája!

Belefáradva abba, hogy hiába keresi, hol rontotta el, úgy döntött, az apját hívja segítségül. Nem szeretett segítséget kérni, máskor inkább vért izzadt, de megpróbálta egyedül megoldani a feladatot, csak hogy ezúttal szorított az idő. Odabicegett az ajtóhoz, kinyitotta és kikiáltott rajta:

– Apa, tudnál egy kicsit segíteni a matekban?

Míg Maëlle irtózott attól, hogy bevalljon bárminemű gyengeséget (akár a matematikában, akár más téren), az ezredes imádkozta, ha a lánya a segítségéért folyamodik. A következő pillanatban már csörtetett is fölfelé az emeletre vezető lépcsőn. Elég volt neki néhány perc, hogy kiszúrja, hol a hiba. A lánya megköszönte, miközben magában átkozódott, hogy nem tudott erre rájönni.

– Tudod, hogy ilyesmiben mindig számíthatsz rám – közölte rop-pant elégedetten az apja –, ahogy egyébként másban is. Példának okáért alig öt perce is nagy szolgálatot tettem neked...

Maëlle zavartan nézett rá. Az ezredes nem várta meg, hogy a lánya kérdezgetni kezdje, büszkén kidüllesztette a mellét.

– Nos, világosan értésére adtam annak a kis tacsónak, hogy terhedre van, és nem ajánlom, hogy még egyszer betegye ide a lábát!

A lánya értetlenül, meghökkenve bámult rá.

– Miféle kis tacsukóról beszélsz?

– Hát arról a tejelesszájúróról, arról a Maxence-ról, vagy kiről, tudod, aki ostoba tréfákat engedett meg magának...

Maëlle nagy szemeket meresztett, félt, hogy mindjárt megért mindent.

– Ugye nem Maxime-ról beszélsz?

– Ja tényleg! Ő az!

– De apa! Vele járok!

Most az ezredesen volt a meglepődés sora. Összevont szemöldökkel vágott vissza:

– Amikor legutóbb beszéltél róla, folytak a könnyeid...

– Igen, meglehet... Csakhogy azóta változtak a dolgok!

Maëlle felkapta a mobilját, és látta, hogy több nem fogadott hívása is volt. Micsoda pech! Hogy jobban koncentrálhasson arra az átkozott egyenletre, lehalkította a telefont. Hogy ő mekkora idióta! Új rohamot intézve az apja ellen megtudta, hogy Maxime negyed-órával korábban itt járt, és az ezredes – enyhén szólva – igen hűvösen fogadta. Maëlle-nek beugrott, hogy hallotta is a bejárati csengőt, miközben a házit csinálta, de azt gondolta, biztosan az egyik szomszéd az. Leszámítva a tavaly szilveszteri váratlan felbukkanását, Maxime még sosem járt náluk.

Annyira dühös volt, amiért elszalasztotta a fiú látogatását, hogy apját sem kímélte a szemrehányásoktól, aki erre morcosan távozott, azt dohogva, hogy a lánya tiszta bolond. Alig tűnt el a lépcsőn, Maëlle már tárcsázta is Maxime számát.

– Halló?

– Maxime? Most mondta apa, hogy...

– Eeegen – szakította félbe mogorván a fiú –, én még egyszer be nem teszem hozzátok a lábamat, az tutkeráj! Mint egy eszelős, rohantam egyik buszról a másikra, erre kihajítanak!

– Sajnálom, nem tudta, hogy újra járunk. Legközelebb...

– Na, nem! Nincs legközelebb! Legalábbis nem nálatok!

– De a gipszemmel nehéz lesz...

– Mindegy, majd megoldjuk valahogy. Bármi, csak apáddal ne kelljen még egyszer találkoznom!

Maëlle az ajkába harapott, nehogy kicsússzon a száján valami kellemetlen megjegyzés. De amikor néhány perccel később letette a telefont, nem bírta megállni, hogy fel ne sóhajtson:

– Jaj, ezek a férfiak!

3

Szenzációs hírek a színtanodában

Január 4., kedd, 17 óra 45

HA AZ ANGYALOK KÁVÉZÓJÁNAK KÍNÁLATÁBAN – egyik törzsvendége igen nagy sajnálatára – nem is szerepelt az áfonyás pite, legalább a sípályáktól kellőképpen távol esett ahhoz, hogy az ember lányát ne zavarják meg holmi lavinalezúdulás alkalmatlan bejelentésével.

– Nekem a szokásos forró csokim mellé egy csokis-tejszínhabos palacsintát is hozzon, legyen szíves!

Chiara ugyanis ki nem állhatta, ha akkor háborgatják, amikor éppen gasztronómiai élvezeteknek hódol...

– Hú, te aztán nem aprózod! – jegyezte meg Lily félig irigy, félig szeretetteljes pillantással.

...és különösen akkor nem szerette, ha a kedve a béka feneké alatt volt.

– Szükségem van rá! – sóhajtotta fekete hajú barátnője. – Azok után, amit apám vasárnap a fejemhez vágott, muszáj erőt gyűjtenem!

– Miért? – kérdezte Mélisande. – Hiszen rendesen tanultál.

Chiara nem kérette magát, elmesélte, milyen kellemetlen élményben volt része.

– És nemcsak azt előlegezte meg többé-kevésbé, hogy úgys elhasalok a franciaérettségim – magyarázta komoran –, de a következő tanévre sem ígért túl sok jót: az angolom olyan szinten van – dixit bölcs atyám –, hogy „Shakespeare forog tőle a sírjában”...

Vágott egy fintort, aztán hozzátette:

– Ami azért meglehetősen bánt, hiszen mégiscsak ő a kedvenc drámaíróm!

Maëlle csettintett a nyelvével, és rosszalló hangsúllyal azt mondta:

– Ne aggódj! A férfiak általában, és az apák különösen, nem értenek semmit!

Kifakadásával azonnal magára vonta barátnői meghökkenet tekintetét. A temperamentumos leányzó erre elnevette magát, és kibökte:

– Igen, igen, személyes okokból vagyok pipa a hímneműekre!

Most rajta volt a sor, hogy beavassa a lányokat abba, mi történt előző este.

– Nagyon hálátlan vagy – vetette a szemére Lily. – Gondolj csak bele, mit élhetett át az a szegény Maxime! Keresztülbumlizik az egész városon, hogy találkozzon veled, erre belefut a te ezredesi atyádba, aki kész a testével torlaszt emelni az ifjú elé, csak hogy megvédje az ő drága leánykáját! Most őszintén, apukádat ismerve, megértem, hogy felvette a nyúlcipőt!

– Hát, én viszont nem! – válaszolta szárazon Maëlle. – Fölösleges azt mondogatni, hogy lehozom neked a csillagot is az égről, ha már az első akadálynál megfutamodsz.

Mélisande felkacagott.

– No, most már csak a bajusz és a tányérsapka hiányzik, hogy mind haptákba vágjuk magunkat előtted!

Maëlle már nyitotta volna sértődötten a száját, hogy visszavágyjon, amikor látta, hogy a többiek is helyeslően kuncognak. Erre tartózkodott minden kommentártól, és eltűnődött azon, nincs-e egy csipetnyi, de tényleg csak egy csipetnyi igazság ebben a megjegyzésben. Diplomátikus módon úgy döntött, inkább témát változtat, kihasználva a Chiara által korábban feldobott labdát.

– Annyi mindenesetre biztos, hogy nem a Balzac padjaiban ücsörögve fogsz fejlődni angolból. Ha legalább Wolf lenne a tanárod, az tudna motiválni, de ezzel a vén szatyor Marinnel már eleve veszett fejsze nyele.

– Csúcs! – nyögte Chiara két tenyerébe fogva a fejét. – Mégis mit tanácsolsz? Most rögtön hagyjak itt csapot-papot, vagy azért menjek neki az érettséginek, csak hogy az utolsó cseppig kiűrtsem a megaláztatás poharát?

– Sem egyik, sem másik! Mindenki tudja, hogy egy idegen nyelvből úgy lehet a legjobban fejlődni, ha külföldre utazunk! Egy kis nyelvi fürdő: ez kell neked!

– *Fabulous idea! I need one too!* – rikkantotta Mélisande. – *I loooove to speak English!*¹

Chiara sandán nézett rá: ha ő képes lenne ezt a pár rövidke mondatot ilyen kiejtéssel elmondani, akkor az égvilágon semmire nem lenne szüksége! Miért van az, hogy a fabulous Mélisande-nak minden olyan könnyen megy?

Lily még rá is tromfolt:

– Az már egyszer igaz: fantasztikus lenne, ha mind a négyen elutazhatnánk Angliába!

– De miért beszélsz feltételes módban? – szólalt meg újra Maëlle.
– Még szép, hogy elutazhatunk!

¹ Csodás ötlet! Nekem is ez kell! Szeretek angolul beszélni!

– Egy aprócska részletről azért megfeledkezel – észrevételezte Chiara.
– Az efféle utazás nem két fitying! Márpedig én minden vagyonomat elköltöttem a síelésre...

A megjegyzése azonban szemernyit sem hűtötte le Maëlle lelkesedését, aki a beszélgetés előrehaladtával egyre zseniálisabbnak találta hirtelen támadt ötletét. Külföldre utazni a barátnőkkel, vásárolgatni a Covent Gardenen és az Oxford Streeten, cupcake-vel tömni a hasukat, megnézni a Buckingham Palotát, a Regent's Parkban flangálni – mindez vidám pillanatokat és felejthetetlen élményeket ígért.

Egy ellentmondást nem tűrő mozdulattal félresöpörte hát az ellenvetést, mintha csak egy jelentéktelen részletkérdésről lenne szó, és állát felszegve kijelentette:

– Talán nem én mondom először, de erősen hiszek benne: *Yes, we can!*²

Mélisande és Lily kacagva tapsikolt.

Chiara, akit levett a lábáról ez a lelkesedés, nem ellenkezett. Meg aztán, pillanatnyilag fontosabb gondja is akadt...

Január 5., szerda, 15 óra 55

Annak, hogy véget ért a téli szünet, gondolta Chiara, egyetlen pozitívuma, hogy újra kezdődnek a foglalkozások a színtanodában is. Ahogy benyitott a súlyos, tömör faajtón, ami a régi lakásba vezetett, ahol William, a fiatal és vonzó tanár tanított, most is, mint minden alkalommal, elfogta a türelmetlenség. Amint elő kellett adnia egy

² Igen, meg tudjuk csinálni! – Ez volt Barack Obama jelmondata a 2008-as elnökválasztási kampányban. (*A ford. megj.*)

szöveget, vagy eljátszania egy jelenetet, sokkal, de sokkal elevenebbnek érezte magát. Nem riasztotta el az, hogy órákon át kell próbálnia, épp ellenkezőleg, számára ezekben a pillanatokban nyerte el az élet igazi értelmét. Még ha pár perccel korábban fáradt volt is, új energia áradt szét benne, mihelyt belebújt egy szerepbe. Igen, ő így működött.

Mióta azonban Mélisande-nak az a hóbortos ötlete támadt, hogy vele együtt ő is beiratkozik a színitanodába, a dolgok megváltoztak. A kedve ugyan még mindig megvolt, de a kiteljesedésnek és a szabadságnak az az érzése, ami korábban jellemezte, valamiféle érthetetlen gátlássá alakult, ami akadályozta a fesztelen önkifejezésben.

Chiara sóhajtott egyet, és kihúzta a vállát. Kell hogy legyen valami megoldás erre a problémára, ebben biztos volt. Már csak ki kellene találni, mi az...

A terembe lépve azonnal észrevette Mélisande-ot. Szokás szerint most is tipp-topp volt, vörös haja dúsan omlott a vállára – óhatatlanul magára vonzotta a tekintetet. A lányokét egyébként éppúgy, mint a fiúkét. Az előbbieket általában csodálták vagy irigyelték. Az utóbbiak pedig bármit megtettek volna egy mosolyáért. Az, hogy rá is ugyanilyen igézően hat, éppúgy bosszantotta Chiarát, mint az, hogy barátnője megint szinte monopolizálta a sármos William figyelmét. Ahogy elfordította a fejét, Alexandre-t pillantotta meg, nagy beszélgetésbe merülve a törékeny Émilie-vel, aki sokat változott a tanév eleje óta. Arcát, amely máskor oly sápadt volt, most szép élénk pír színezte. Chiara elfojtott egy mosolyt arra gondolván, hogy a jóképű Alexandre kétségkívül közrejátszik ebben a színéváltozásban. A fiú, mintha csak megérezte volna, hogy figyelik, felé fordult és üdvözlésképpen odaintett. Chiara visszaintett, és sokadszor is eltűnődött azon, vajon miért nem lett szerelmes belé? Miért van az, hogy neki minden ennyire bonyolult? Még a szelíd és félénk Lily is megtalálta a „foltját”

(és micsoda foltot, édes istenem!), míg az ő szívét kizárólag a színpad tudta hevesebb dobogásra készíteni. Lehet, hogy épp ez a baj? Lehet...

– Szeretettel köszöntök mindenkit, és boldog új évet kívánok...

Gondolataiból kikötkenne Chiara William felé fordult. Kezdődik az óra, s ez most mindennél fontosabb.

Január 5., szerda, 16 óra 30

– Igen, ez jó volt, Chiara – mondta mosolyogva William. – Könnyed voltál, érződött, hogy jól akarod csinálni. De kezdjük el még egyszer, és próbáljunk meg az árnyalatokon dolgozni, valahogy így...

Míg William megmutatta, hogyan lehetne még eljátszani a helyzetgyakorlatot, Chiara az ajkába harapott. Hiába dicsérte látszólag William, Chiara tudta, hogy hamisan játszott. És hát nem ilyen kedves, de lagymatag kommentárokat vágyott hallani, amikor elkezdte ezt a kurzust.

Miközben mindenki a fiatalemberen kacagott, aki egy rémült kis öregasszonyt utánzott, Chiara megérezte, hogy nézik. Elég volt egy picit oldalra fordítani a fejét, hogy elcsípje Alexandre diszkrét kacsintását. Arra gondolt, mekkora idióta is ő, hogy elszalasztott egy kivételes lehetőséget. Pedig kipróbálhatott volna egy új élményt, ami bizonyára segített volna a fejlődésben... Ebben a pillanatban eltökélte, hogy találkozni fog Alexandre-ral a színtanodán kívül is.

Félórával később véget ért az óra. A kifelé induló diákok már zsvajogni kezdtek, amikor William utánuk szólt:

– Ja igen, majdnem elfelejtettem, nagy hírem van: megkaptam Gájev szerepét Csehov *Cseresznyés kertjében*, és a társulat február végén országos turnéra indul.

Imitt-amott már felhangzott a fiatalok tapsa, amikor hirtelen Mélisande hangja csattant:

– De akkor hogy tudod majd megtartani az órákat?

William elmosolyodott.

– Hála az égnek, a dolog csodásan elrendeződött: abban a hihetetlen szerencsében lesz részetek, hogy maga André Béranger fogja tovább vinni a csoportot! És ő fogja megrendezni azt a darabot is, amelyben majd mindannyian felléptek az év végén.

Növendékei egyszerre csalódott és zavart ábrázata láttán William gyorsan hozzátette:

– Ne vágjatok már ilyen fejet! Ő volt az én régi tanárom. Tőle tanultam mindazt, amit tudok, ráadásul rengeteg kapcsolata van. Ha megfogadjátok a tanácsait, minden esélyetek meglesz rá, hogy néhány év múlva ti is leakasszatok egy fontos szerepet, ha esetleg a színházat választjátok hivatásotokul... Tudjátok, hihetetlen megtiszteltetés, hogy elvállalta a helyettesítésemet, ugyanis már jó ideje nem tanít.

A diákok többsége nem tudta, miként vélekedjen a dologról, s ahogy szétszéledtek, izgatottan tárgyalták a hírt.

Velük ellentétben Chiara a lelke mélyén ujjongott. A szilveszteri fogadalmára gondolt, és biztos volt benne, hogy ezzel beteljesítheti. Vagy legalábbis egy nagy lépést tehet afelé. Persze, szerette Williamet, de egy olyan tapasztalt tanár, mint amilyen ez az André Béranger lehet, akinek ráadásul még kapcsolatai is vannak, az maga az álom! És ő fogja kiosztani a szerepeket is a darabban, amit majd júliusban adnak elő. Ha esetleg őt választaná ki a főszerepre, azzal minden megváltozna... Ahogy ott lépkedett Mélisande oldalán, megállás nélkül lelkendezett, nem vette észre, hogy barátnője bosszús arccal, hallgatógon baktat mellette. Mindaddig, amíg a vörös hajú lány ki nem tört:

– Mondhatom, van is miért lelkesedni! Egy fiatal hősszerelmes helyett, aki olyan szép, mint egy földre szállt istenség, egy reumás, zsémbes, begyöpösödött vén trottyot sóznak ránk!

Chiara megtorpant: ha nem lett volna annyira megbotránkozva, elneveti magát.

– De az ég szerelmére, azt sem tudod, hány éves, még soha nem is láttad! Pfff... Te tényleg mindig azt hiszed, hogy mindent tudsz.

– Jaj, nem kell ahhoz nagy jóstehetség, hogy felfogja az ember: ha egyszer Williamet is tanította, nem lehet valami fiatal... Fogadjunk, hogy megvan vagy hatvanéves! Ami pedig a természetét illeti, ha társaságkedvelő lenne, nem hagyott volna fel a tanítással.

– Hát te észbontó vagy! – hevült neki Chiara. – Egy örült nagy esély pottyan az öledbe, erre te finnyáskodsz. De jó, magunk között szólva, nem nagy kunszt kitalálni, hogy téged nem annyira a színjátszás érdekel, mint inkább William.

Mélisande kristályosan zengő hangon felkacagott.

– És még te mondd nekem azt, hogy olyan dolgokról beszélek, amiket nem tudok! Szegény Chiarám, ha valaki, te aztán messze vagy attól, hogy mindent tudj!

Még egyszer felkacagott, s mivel egy kereszteződéshez értek, könnyed pusztit lehelt barátnője arcára, odavetett neki egy vidám ciao bellá-t, majd levágott jobbra.

Chiara elbizonytalanodva nézett utána egy darabig, azon töprengve, mitől lett barátnőjének hirtelen ennyire jókedve...